

retten af formelle Grunde frifandt; og i denne Henseende vilde Loven hjælpe. Den ærede Rigsdagsmand har fasten meget ivrigt søgt „at maale Skjæppen fuld“, dog uden at faae den fuld, og jeg troer det ikke nødvendigt at gaae ind paa hans mangehaande Betragtninger; jeg skal kun yttre mig med Hensyn til et eneste Punkt. Idet jeg har omtalt Forholdet i et andet Land, har jeg henpeget paa, at enten maatte man have en Garantie ved en forudgaaende Control — det er Tilfældet i Belgien ved Regnskabsrettens Control — eller ogsaa ved en efterfølgende Myndighed til at nægte Udgiften. Det Sted maa den Control være lagt, som skal hindre utilstedelige Udgifter udenfor Finantsloven. Iøvrigt finder jeg mig ikke foranlediget til at gaae nærmere ind paa denne Sag. Jeg vilde ønske, at der var sær Anledning dertil; dersom Ministeriet havde sammenarbejdet med Thinget for at forbedre dette Forslag, saaat det kunde gaae igjennem og blive Lov i denne Session, vilde jeg ansee det for høist ønskeligt, og jeg for mit Vedkommende skulde være rede til at gjøre Concessjoner, men saaledes har Sagen ikke stillet sig. Der synes at hvile en uheldig Stjerne over nærværende Session. I flere Tilfælde staaer Thinget imod Forslag fra Ministeriet, og naar Thingets Medlemmer fremkomme med Lovforslag, er det Omvendte Tilfældet: saaledes bliver vigtige Sager, een efter anden begravede.

Tiemroth: Jeg maa endnu fastholde, at Anklagedecretet ikke ganske indeholder det, som den ærede Rigsdagsmand sagde. Jeg har gjennemlæst det nøie, og jeg har her i Salen under Den Behandling ud af Rigsdagstidenden oplæst Hovedpunktet deraf. Den specielle mindre Sag har jeg ikke berørt; der kunde siges Afstilligt derom, men det vilde føre for vidt. Jeg maa endnu fremdeles fastholde, at efter de Grundsætninger, der gjælde for de engelske Domstole, kunde der ikke dømmes efter en saadan Anklage. Naar den ærede Rigsdagsmand har beklaget, at jeg ikke blev Actor, saa maa jeg for det Første bemærke, at jeg aldrig vilde have paataget mig at være Actor med et saadant Anklage-Decret, om jeg ellers havde duet dertil, ja, jeg vil endog sige,

at med et saadant Anklagedecret kunde Ingen være Actor og vinde Sagen. Den Actor, vi have havt, har gjort sin muligste Effort, men han har ikke kunnet gjøre Mere ud af denne utaknemmelige Sag, end der var muligt. Han har selv personlig erklæret det til mig, det kan jeg bevidne.

Formanden: Jeg troer ikke, at den ærede Taler bør fremdrage Uttringer, som ere faldne udenfor Salen; private Samtaler høre aldeles ikke herhen.

Tiemroth: Jeg mener kun, at ingen Actor vilde have været istand til at vinde Sagen, da han aldrig kunde blive berettiget til at indføre Punkter i Klagekriftet, som ikke vare omtalte i Actionsordren, og det Vigtigste, han maatte anføre og fastholde, var ikke deri, og derfor kunde der ogsaa i Præmisserne til Rigsretsdommen siges om Hovedpunktet i Sagen, at det egentlig ikke var paalaget. Idet der da saaledes egentlig ikke engang var nogen Berettigelse til at omtale dette Punkt, berørte man det vel som omtalt af Actor, men gif løselig hen derover, og sagde igrunden kun sin private Formening som om et Punkt, der forøvrigt ikke vedkom Sagen.

Monrad: Jeg troer at efterkomme Forsamlingens Duffe ved ikke at forlænge Discusjonen med at imødegaae den ærede sidste Talers Bemærkninger.

S. Müller: Det har været mig meget tilfredsstillende at erfare, at den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) ikke staaer saa langt fra mig i denne Sag, som det fra Begyndelsen af syntes. Saaledes som jeg opfattede hans Mening, vilde han, at det, der i Slutningen af Uendringsforslaget staaer, som Momenter, skulde være sat som Betingelser, men i den Henseende kan jeg ikke følge ham. Det har ogsaa været mig kjært, at den ærede Rigsdagsmand for Fredesborg Amts 1ste Valgfreds (Tiemroth) i det Hele har sluttet sig til min Anskuelse i denne Sag; men jeg opfatter rigtignok Rigsretsactionen og navnlig Anklagepunktet paa